

Super
Lym

* JOANY BUENEN *

For my person

Eerste druk 2014

© 2014 tekst: Joany Buenen

Omslagontwerp: Caren Limpens

Vormgeving binnenwerk: Caren Limpens

Omslagbeeld: Shutterstock

Auteursfoto: © foto Frank Jansen

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6487 3 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Whats App

yes! Het eerste uur valt uit. Ik kijk op het roosterbord en vanbinnen doe ik een vreugdedansje. Lekker geen aardrijkskunde vandaag. Jammer dat Tess naar de tandarts is, anders zouden we nu gezellig chocomel halen in de kantine en kletsen over haar nieuwste ‘project’ (Ruud uit de vierde). Ik zie Lize en Sofie nergens, dus ga ik maar even internetten in de mediatheek. Inspiratie opdoen voor de XL-shopsessie die we gepland hebben. Als ik de ruimte in kom, zie ik Mees meteen zitten. Wat doet hij nou hier? De eerste bel is al gegaan. Hij rommelt wat met papieren.

‘Hey lieverd,’ zeg ik.

Mees kijkt op. ‘O, hoi,’ zegt hij gehaast. ‘Dat werkstuk voor geschiedenis... Helemaal vergeten!’

Ik glimlach. Mees en huiswerk maken, dat is geen goede combinatie. Hij flanst alles vijf minuten van tevoren in elkaar en meestal heeft hij dan een negen. Nu pakt het vast ook weer goed uit.

Ik kijk toe hoe hij de printjes ordent en onder een perforator legt. 'Valt jouw eerste uur uit?' vraagt hij.

'Ja, ik ga een beetje internetten,' zeg ik.

'Relaxed.' Mees stopt zijn werkstuk in een plastic hoesje en propt al zijn spullen in zijn rugzak. 'Sorry, ik moet rennen! Zie je in de pauze!' Hij steekt zijn hand op en ik zwaai. Maar nog voor ik op zijn stoel kan neerploffen, stormt hij weer naar binnen.

'Ik ben iets vergeten,' zegt hij met een grijns. En hij geeft me een kus. 'Doe!' Zo snel als hij is teruggekomen, is hij ook weer weg.

Glimlachend draai ik de bureaustoel naar het scherm. Meteen valt mijn oog op Mees' smartphone. Die heeft hij in alle haast laten liggen. Wat een geluk dat aardrijkskunde niet doorgaat! Stel je voor dat iemand anders zijn gloednieuwe Samsung zou vinden. Dan was Mees hem vast kwijt geweest. Ingepikt en voor altijd verloren. Ik wil de telefoon net opbergen als ik een vertrouwde ping hoor: er komt een nieuw berichtje binnen. Het is niet mijn bedoeling, maar ik zie de letters oplichten op het scherm. De woorden en hun betekenis dringen bliksemsnel tot me door. Ze veroorzaken een storm in mijn hoofd. En niet zomaar een storm. Het is een enorme tornado die al mijn gedachten door elkaar schudt, alsof ik een geklutst ei ben.

Tranen wellen op in mijn ogen, waardoor ik de letters op het scherm niet langer kan lezen. Het geluid van de kletsende meiden verderop is veranderd in een vaag geruis op de achtergrond. Maar die woorden razen onophoudelijk door mijn gedachten en staan vanaf nu voor altijd in mijn geheugen gegrift.

Mees lieffie, 😊 zie ik je na school op ons plekje?

En dan de naam waarmee het WhatsApp-berichtje is ondertekend.

xx Sylke

Die naam bonkt in mijn gedachten alsof iemand me met een hamer op mijn kop slaat. Maar het berichtje dat Mees eerder vanochtend naar haar schreef, is nog duizend keer pijnlijker.

Heb de hele nacht aan jou gedacht! Kus

Ik kan het niet geloven. Mees zou me toch nooit bedriegen? Hij is de liefste jongen van de hele wereld! Mijn allerbeste vriend. Toch heb ik hier het bewijs dat Mees, mijn eigen Mees, stiekem iets met Sylke heeft. Mijn hart klopt alsof ik net de piepjestest van de gymles heb gelopen terwijl ik omhoog scrol naar oudere berichten. Bij elk woord dat ik lees, maakt mijn hart een duikvlucht. Opeens zijn me een heleboel dingen duidelijk.

1. Mees heeft iets met Sylke.
2. Hij spreekt stiekem met haar af.
3. Dat doet hij al heel lang.
4. Ik ben er al die tijd ingetrapt. Met open ogen.

De flirterige teksten en smileys met hartjes in hun ogen maken me misselijk. Opeens heb ik het bloedheet en mijn kleren plakken aan mijn lichaam. Maar ik ga door met lezen. Ik kan niet stoppen. Ik moet alles weten.

 Sh*t! Julia wil naar amazing in de bios. kan moeilijk zeggen dat ik die al met jou heb gezien! M

 Hihi, best wel spannend dat niemand ons doorheeft! xx Sylke

 Happy Valentijn, liefjie jammer dat we niet samen kunnen zijn, maar morgen is van jou! xxxx Mees

 Wanneer vertel je Julia over ons? ik wil met jou naar het schoolgala!   love Sylke

Binnen een halve minuut voelt mijn hart zwaar gekneusd. Maar het breekt pas echt als ik het allereerste berichtje van Mees zie:

 Hey beauty. morgen samen naar de ijssalon?

Beauty? Zo noemt hij mij altijd. Mijn maag draait zich gevaarlijk om en ik voel dat ik mijn tranen niet langer tegen kan houden. Ik zie dat de mediatheekmevrouw vragend mijn kant op kijkt, maar ik doe alsof ik het niet merk. Haastig gris ik mijn spullen bij elkaar en zet de computer uit. De telefoon stop ik in de zak van mijn spijkerbroek. Ik slinger mijn paarse Vans-rugzak over mijn schouder en loop naar de meiden-wc's aan het eind van de gang. Pas als ik veilig in een hokje

verstopt zit, met de deur op slot, laat ik mijn tranen de vrije loop.

Ik denk aan Mees. Aan alle momenten die we niet samen waren, waarop hij stiekem met haar afsprak. Allerlei vragen vormen zich in mijn hoofd. Hoe heeft dit kunnen gebeuren? Mees houdt toch van mij? Dat berichtje over Valentijnsdag... Op 14 februari gingen we samen naar de ijssalon. Heeft hij haar daar ook mee naartoe genomen? Hij is in elk geval met haar naar de bioscoop geweest. En blijkbaar was hij van plan me te dumpen voor het schoolgala, over vijf weken. Ik kan niet geloven dat Mees zo tegen me heeft gelogen. En vooral dat ik al die tijd niets heb gemerkt. Het voelt opeens alsof ik hem helemaal niet ken. Toch is hij al acht jaar mijn allerbeste vriend in de hele wereld. En al twee jaar lang mijn vriendje. Of tenminste, dat dacht ik.

Dat Sylke hem leuk vindt, is al weken overduidelijk. Zoals ze naar hem kijkt, haar slijmerige opmerkingen en vooral de manier waarop ze overdreven lacht om al zijn grapjes, zelfs als ze niet zo heel leuk zijn. Ik wist het meteen toen ze bij ons op school kwam. Tess noemde het mijn ‘zesde boy-zintuig’.

‘Je voelt het gewoon als een ander je vriend leuk vindt,’ zei ze. Maar dat ik met Mees niks te vrezen had, daar waren al mijn vriendinnen het roerend over eens. Hij was de liefste en meest romantische jongen van allemaal. En we pasten perfect bij elkaar. Toch?

Ik haal de telefoon tevoorschijn. Verslagen staar ik naar het scherm. Ik knipper een nieuwe lading tranen weg. Ik mag niet instorten. Niet nu. Het eerste lesuur is bijna afgelopen. Zo meteen gaat de bel en word ik verwacht bij wiskunde. De klas in lopen, opletten en normaal doen... Dat lijkt op dit moment onmogelijk. Tess zal meteen aan me zien dat er iets mis is, maar ik kan er nog niet over praten. Ik wil maar één ding: weg hier! Naar huis en me onder mijn One Direction-dekbed verstoppen. Ik haal een paar keer diep adem en draai dan de deur

van het slot. Bij de wasbakken vang ik een glimp op van mijn spiegelbeeld. Twee verwilderde ogen kijken me aan en er zitten zwarte strepen op mijn wangen. Waarom ik uitgerekend vandaag met eyeliner wilde experimenteren is me een raadsel. Mijn gezicht is lijkleek en mijn lichaam voelt koortsachtig warm. Ik splash wat koud water tegen mijn wangen en loop dan naar de uitgang van de school, naar de receptioniste. Ze typt iets op haar computer, maar stopt daarmee als ik voor de balie ga staan.

‘Waarmee kan ik je helpen?’ vraagt ze.

‘Ik voel me niet lekker,’ zeg ik. ‘Ik heb net overgegeven.’

‘Je ziet inderdaad nogal witjes,’ zegt ze bezorgd. ‘Zijn je ouders thuis?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Ze zijn aan het werk.’

Ze knikt meelevend. ‘Kan je zelf naar huis fietsen? Het lijkt me het beste als je lekker naar bed gaat. Bel even als je thuis bent, oké?’

‘Doe ik.’ Opgelucht klem ik mijn rugzak tegen me aan en haast me naar het fietsenhok. Ik wil hier geen seconde langer blijven.

Op weg naar huis flitsen huizen, tuinen en gebouwen voorbij, terwijl mijn gedachten razen en razen. Opeens ben ik in mijn eigen straat. De laatste meters voelen loodzwaar. Ons tuinhekje, de schuur, de blauwe verf van de achterdeur, het is allemaal zo vertrouwd, maar toch lijkt het alsof de hele wereld anders is. De sleutel knarst in het slot. Eenmaal binnen ren ik naar mijn kamer en laat me neervallen op mijn bed. Ik huil en huil en huil, met mijn lievelingsknuffel in mijn armen. Mees! Ik kan het nog steeds niet geloven. Maar het is geen nachtmerrie.

Het is echt waar.

Ik heb geen idee hoeveel tijd er is verstreken als ik mijn ogen weer open. Mijn blik dwaalt doelloos door de kamer. Mees lacht naar me vanaf allerlei foto's. Ik ken hem zo goed, ik weet vaak al wat hij gaat

zeggen voordat hij zijn mond opendoet. Toch is hij nu een vreemde voor me. Zwijgend draai ik het fotolijstje op mijn nachtkastje om.

Ik ga in bad. Ik zet thee die ik koud laat worden. Ik kijk naar Tel-Sell-programma's op tv waarin mannen met gebleekte tanden dure schoonmaakmiddelen aanprijzen, die gegarandeerd beter werken dan alle andere. De receptioniste van school belt, om te vragen of ik veilig thuis ben. Dat was ik helemaal vergeten. Als ik heb opgehangen, krijg ik een berichtje van Tess.

hey juul! ik hoorde dat je ziek bent. 🙄 balen zeg!
beterschap en we bellen. xoxo Tess

Voor ik iets terug kan typen, komt er een tweede appje binnen.

o ja, mees vraagt of jij zijn telefoon gevonden hebt. liefs 🥰

Meteen begint mijn hart weer sneller te kloppen. Mees weet dat zijn telefoon weg is. En ook dat ik hem waarschijnlijk heb. Hij weet nu vast dat ik het weet. Dat ik het heb ontdekt van hem en Sylke. En dat ik daarom naar huis ben gegaan. Wat nou als hij na school langskomt? Maakt hij het dan uit? Moet ik het met hém uitmaken? Opeens ben ik bang voor wat er komen gaat. Wat Mees heeft gedaan, is onvergeeflijk. Maar ook al ligt mijn hart aan diggelen, ik wil hem niet kwijt. Ik kan me geen leven zonder hem voorstellen. Ik typ haastig een berichtje terug, dat ik Mees' telefoon inderdaad heb gevonden

en dat-ie bij mij ligt. Daarna ijsbeer ik door mijn kamer. In gedachten voer ik een discussie met mezelf.

Wel.

Niet.

Wel.

Niet.

Moet ik hem bellen? O nee, dat kan natuurlijk niet. Zijn telefoon ligt hier op mijn nachtkastje. Ik zal moeten wachten tot de school uit is en ik Mees thuis kan bereiken. Opeens heb ik knallende hoofdpijn. In de badkamer ga ik op zoek naar een doosje paracetamol. Met de gordijnen dicht ga ik in bed liggen. In gedachten oefen ik wat ik tegen Mees zal zeggen.

Als het kwart over drie is, weet ik dat het moment van de waarheid is aangebroken. Mijn vingers zweven boven het touchscreen van mijn telefoon, maar ik kan zijn thuisnummer niet intoetsen. Ik durf niet. Ergens hoop ik dat ik er compleet naast zit. Dat mijn stomme fantasie op hol is geslagen en ik dingen zie die er niet zijn. Maar ik weet dat het waar is. Ik kan de berichtjes die ik heb gelezen niet uitwissen. Ik kan niet doen alsof er niks aan de hand is. Ik wrijf met mijn handen over mijn voorhoofd. Tess zou nooit zo lang twijfelen. Die zou meteen zeggen waar het op staat.

Ik dwing mezelf mijn telefoon te pakken en bel naar Mees' huis-telefoon. Zijn moeder neemt op en ik vraag of Mees al uit school is. Dat is hij. Even later hoor ik zijn vertrouwde stem.

'Hey Juul! Ben je al beter?'

Hij klinkt vrolijk en heel gewoon. Alsof er niets is veranderd. Op de een of andere manier maakt dat me boos. Toch klinkt mijn stem heel kalm als ik begin te praten.

'Niet echt,' zeg ik. 'Ik heb me nog nooit zo rot gevoeld.'

‘O, da’s niet zo mooi dan,’ zegt Mees. ‘Zal ik straks langskomen, of zo?’ Aan zijn stem hoor ik dat hij niet echt luistert. De geluiden op de achtergrond verraden dat hij een game zit te spelen.

‘Mees,’ zeg ik, in de hoop hem wakker te schudden. ‘Moet je me niet iets vertellen?’ De vraag is eruit. Nu kan ik niet meer terug. Mijn hart bonkt en mijn ademhaling versnelt, alsof ik naar een veel te griezelige film kijk, in plaats van naar de streep zonlicht die tussen de gordijnen door piept.

‘Nee hoor. Wat dan?’ vraagt Mees.

Verbijsterd staar ik naar het scherm. Hij doet alsof er niks aan de hand is. Hij probeert me voor de gek te houden, nog steeds. Opeens ben ik zo woest dat het me niks meer kan schelen.

‘Weet je het zeker?’ vraag ik ijzig.

‘Ja, heel zeker,’ zegt Mees. ‘Wat is dit allemaal, Juul? Is er iets, of zo?’

Ik laat een diepe zucht ontsnappen. ‘Dat vraag ik juist aan jou. Luister, ik geef je nog één kans om eerlijk te zijn.’ Mijn hart bonkt en ik vraag me af of hij nu genoeg lef heeft om me de waarheid te vertellen.

‘Lieverd, ik weet echt niet waar je het over hebt,’ zegt hij lacherig.

Grrr! Hij lijkt wel een acteur in een slechte soapserie. Mijn handen trillen van woede.

‘Hou maar op!’ gil ik in de hoorn. ‘Ik weet het, oké! Ik wéét het!’

Ik heb nog nooit naar Mees gegild. Misschien wel naar niemand. Maar ik kan niet langer verbergen dat ik razend ben. En niet een beetje, maar heel, heel erg.

‘Wat weet je dan?’ vraagt Mees onschuldig.

Zijn woorden echoën in mijn hoofd. Wat-weet-je-dan? Sinds wanneer is Mees zo’n grote leugenaar?! Met een schok besef ik dat hij er ontzettend goed in is. Hoe vaak ben ik wel niet in zijn praatjes

getrapt? Het is alsof ik voor het eerst in lange tijd echt wakker ben en helderder denk dan ooit. Ik haal diep adem en spreek de zin uit die onze verkering voor altijd zal veranderen.

‘Ik weet het van jou en Sylke,’ zeg ik.

En dan is het oorverdovend stil.

Verdwaasd zit ik op mijn bed met de telefoon nog in mijn hand. Mees heeft opgehangen. Ik heb geen idee wat dat betekent of wat hij ermee wil zeggen. Aan de ene kant wil ik met hem praten, maar tegelijkertijd heb ik hem op dit moment niks te zeggen. Opeens is het me allemaal te veel. Ik stuur mama een berichtje, ook al is ze op haar werk.

mees heeft iemand anders. kom je zo naar huis? liefs julia

Binnen een paar seconden krijg ik een reactie.

Blijf zitten waar je zit. Ik ben er over tien minuten! Mama

Tranen lopen geluidloos over mijn wangen. Zo blijf ik zitten, tot ik de sleutel van de voordeur in het slot hoor, gevolgd door het geluid van hoge hakken op de trap. Mijn moeder verschijnt in de deuropening van mijn kamer. Ze komt naast me op het bed zitten en slaat haar armen om me heen. Eigenlijk houd ik niet zo van omhelzen, maar nu houd ik haar heel stevig vast.

